

Liedjesfestival in de zaal leerschool met risico's

■ GRONINGEN – „Wat is er nu schoner dan een taal? Daar moede ge trots op zijn!” zong Nild Dierckx. Tekstregels uit een van haar 'twee eigen-geschreven liedjes in het Hollands, het Gronings of het Drents'. Zo luidde de voorwaarde voor deelneming aan het vierde Noordnederlands Liedjesfestival van de stichting Nuver.

Door **Johan Poppen**

Voor de in Eelde wonende Vlaamse Nild geen beletsel om met haar 'Heimwee naar Vlaanderen' mee te dingen naar de door Siemen Visser weer ingeleverde wisselbeker. Vlaams is wel geen Hollands, maar zó formeel wilden de organisatoren (Klaas Hofstra, Stef Kempen, Lambert Schuurmans) het reglement niet uitleggen. En terecht. Zingen over wat ge voelt zoals ge gebekt zijt, 'live' dus, kan het waarachtige karakter van zo'n evenement alleen maar ten goede komen.

Het festival is na één avond in drie jaren uit het Kleinkunstcafé 1672 gegroeid en voor twee

avonden naar het gebouw van de Grunneger Sproak verplaatst. In zo'n zaal met een echt podium moet je wel duidelijk aanwezigheid tonen of een act hebben; technisch goed in de microfoon kunnen zingen; aandacht weten te vragen van een allesbehalve inspirerend plukje toehoorders in een half lege ruimte. In de gezellige ambiance van een vol klein café kunnen tekortkomingen op die punten gemakkelijker 'tussen de schuifdeuren' verdoezeld worden.

Veel risico

Bescheiden beginnen in een dergelijke omgeving is ook aan te bevelen. Wie na twee jaar pianoles en een jaar eigen liedjes maken het Noordnederlands Liedjesfestival aangrijpt om voor het eerst voor publiek in een zaal op te treden, loopt veel risico om artistiek op zijn gezicht te vallen. Doordat het nog schoolse gebonk op de toetsen de tekst bijna onverstaanbaar maakt. Of doordat deze meer voor eigen genoegen dan met mimiek en voordracht naar het publiek toe wordt voorgedragen.

Wat dat betreft, blijft het Noordnederlands

Liedjesfestival nuttig als leerschool. Ook praktisch. Laat tevoren microfoon, kruk en lessenaar neerzetten en rommel daarmee niet tijdens het optreden. Kondig de titel van het lied aan, als de presentator dat niet doet. 'Swing' niet lijfelijk, als de tekst droef moet stemmen. Probeer origineel te zijn en vermijd pathetiek of cliché's: *t komt aalmoal weer goud*; de Boodschap: Waren alle mensen wijs, dan was het hier een paradijs; *'k Schrijf op de muren van de wereld: maak de straten voor de kinderen autovrij...*

Krachtig

Het schone van een stem, waarmee even prachtig als krachtig wordt gekoketteerd, kan ook niet verdoezelen, dat een tekst weinig voorstelt. Het 'Heimwee naar Vlaanderen' moet toch diepgaander verwoord kunnen worden dan met de mededeling, dat wij in Noord-Nederland zo nuchter zijn bij het plezante van België vergeleken. Maar dat een zuiderlinge zich hier toch best thuis kan voelen, als man en kinderen in de nabijheid zijn. Ja, wie niet. Als het een goed huwelijk is tenminste...

Een pakkende liedtekst maak je ook niet zo maar even op Eerste en een tweede op Tweede Pinksterdag, als beide vijf dagen later representatief voor jouw kunnen moeten zijn ten aanhoren van een jury. Op zich viel de improvisatie van Otto Teppema (met twee muzikanten in plaats van zijn uitgevallen zangpartner en de tekst voor zich op een spiekblad) te loven. Gevoel voor muziek en voordracht heeft-ie ook. Maar daarin was Marcel Boon (vorig jaar derde-prijswinnaar) toch de betere: qua originaliteit, gearticuleerde zang en illustratief muzikaal vermogen.

Dat een paar deelnemers lichte zelfspot konden opbrengen, is eveneens prijzenswaardig. Lies de Vries deed dat door uitpuittend te rijmen op haar eigen namen. Maar met praktische oefening voor kritische luisteraars in de ambiance van een klein(kunst)café zou ze meer gebaat zijn. Dat geldt trouwens voor meer deelnemers aan dit songfestival. „Vooral dórgaan”, zou de jury (Lianne Abeln, Peter Berman, Fokko Kramer, Henk Spoeltman, Geert Oude Weernink) Barrie Stevens kunnen nazeggen. Al zou ik niet durven voorspellen, dat het dan met iederéén goed komt.

WCA
20/
05-83